

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενόνων.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου καὶ ἑβδόμη,
τὰ νερά δὲν μᾶς ἤλθαν ἀκόμη.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτον ψεύτη τὸν ντουνιά

Ὅγδόντα τέσσαρα σὺν ἑξακόσα,
Βουλὴ μᾶς ἔρχεται βουλιμιώσα.

Ὁργανισμὸς περὶ Στρατοῦ τοῦ Φαδουλῆ τοῦ μαχητοῦ.

Φ.—Ἀρρὺ λοιπὸν μὲς ὅτὸ ψυχρὸν τοῦ Νοεμβρίου ρίγος
βλέπω Ρωμηῶν παροξυσμοὺς
καὶ γιὰ στρατῶν ὁργανισμοὺς
συγκλίνουσιν καὶ σφρίγος,
ἀρρὺ λοιπὸν ὁργανισμοὶ συγκρούονται μεγάλοι
καὶ τούτων θέλουν μερικοὶ καὶ ἑκείνων θέλουν ἄλλοι,
γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ παρατηρῶν
στὴν κρίσιν τούτων τῶν καιρῶν
ὅτι κανεὶς ὁργανισμὸς, ὅσον καλὸς καὶ νᾶναι,
δὲν εἶναι δι' ὁργανισμοὺς ἀνθρώπων ποῦ πεινᾶνε,
καθόσον καὶ ἡ περίστασις, ὡς βλέπεις, ἡ παρούσα
δὲν ἐπιτρέπει ὅτους Ρωμηοὺς κορδῶματα καὶ λούσα,
καὶ μὲ παρλάταις δυναταῖς
ἀδίκως κάνομε καυγᾶ,
καθόσον μὲ τῆς ἀπαυταῖς
ποτὲ δὲν βᾶφονται ταυγά,
γι' αὐτὸ ποῦ λές, μὲν σὲρ ἄμλ,
τώρα ποῦ πείνας χρόνοι
κάνουν ἐξήντα τὸ ψωμί
καὶ δέκα τὸ λεμόνι,
ἀρραυμένοις εἰς τὸ παρὸν καὶ ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον,
καὶ ἐπιθυμῶν καὶ θέλων
νὰ σόωσιν καὶ τὴν ἑξαψιν καὶ τὸν παροξυσμὸν μας,
ὡς πάντοτε περιφραδῆς
συνέταξα μετὰ σπουδῆς
ὁργανισμὸν συνάδοντα μὲ τὸν ὁργανισμὸν μας.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, βλαστὲ τῆς πρωτευούσης,
εὐθὺς ταυτιά σου τέντωσε καλὰ νὰ τὸν ἀκούσης,
χωρὶς νὰ φέρῃ σχόλια καὶ κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις
ἢ κριτικὴ σου φύσις.

Αὐτὸς προβλέπει κάθε τί
καὶ ἀνάβει τὰ καντύλια,

καὶ μὴτ' ἐξόδων ἀπαιτεῖ
ξεχωριστὰ κοντύλια.

Αὐτὸν καθέναν νουνεχῆς
πρὸ χρόνων τὸν εἰξεύρει,
μὲς ὅτῃς Ρωμαϊκῆς ψυχῆς
τὰ βάθη θὰ τὸν εὔρη.

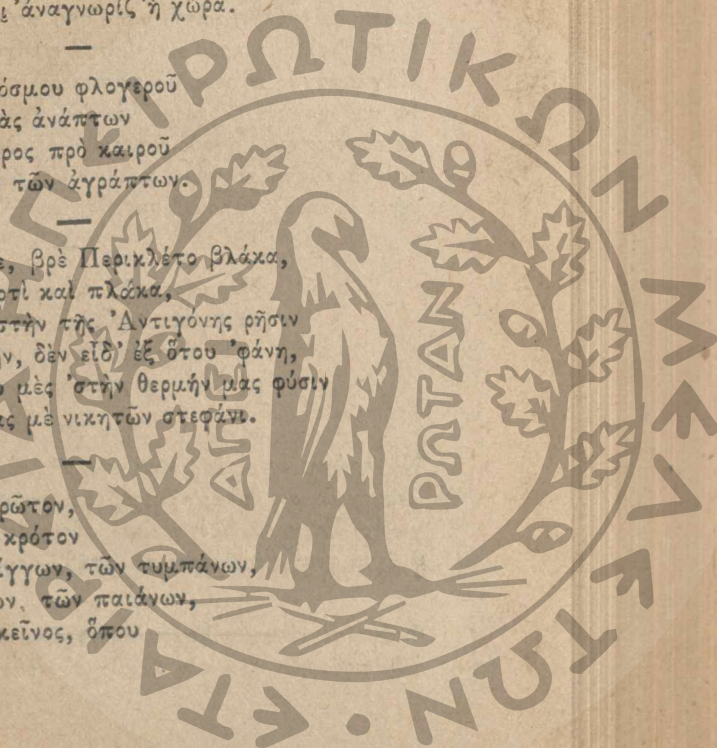
Αὐτὸς δὲν εἶναι χίμαιρα
καὶ τῶν τριόδων λήρος,
καὶ πάντοτε καὶ σήμερα
ὅτὸ κράτος εἶχε κύρος.

Γι' αὐτὸν τὸν μὴ πολυτελεῖ
νὰ ξεφωνίζῃς, βλάμη,
καὶ δίχως νόμον ἢ Βουλὴ
ποτὲ νὰ μᾶς τὸν κάμη,
ἀπαλίστως ἐφαρμόζεται καὶ πάντοτε καὶ τώρα,
καὶ τοῦτον ἀνεγνώρισε καὶ ἀναγνωρίζ' ἡ χώρα.

Αὐτὸς ὁ κόσμος φλογεροῦ
τὰς κεφαλὰς ἀνάπτων
ἔχει τὸ κύρος πρὸ καιροῦ
τῶν νόμων τῶν ἀγράπτων.

Καὶ μὴτ' ἐγγράφῃ πώποτε, βρὲ Περικλέτο βλάχα,
κᾶν σὲ χαρτί καὶ πλάκα,
καὶ μὴτε κατὰ τὴν γνωστὴν τῆς Ἀντιγόνης ρῆσιν
κανεὶς δὲν ξέρει τὴν ἀρχὴν, δὲν εἶδ' ἐξ ὅτου φάνη,
ἀλλ' ἐχαράχθη μόνος του μὲς ὅτῃν θερμὴν μᾶς φύσιν
καὶ ἔστεψε τὰ κεφάλια μᾶς μὲ νικητῶν στεφάνη.

Ἄρθρον πρῶτον,
μὲς ὅτον κράτον
τῶν σαλπύγγων, τῶν τυμπάνων,
τῶν θουρίων, τῶν παιάνων,
εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὅπου

σὲ δακτυλιδένια μέση
πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ τόπου
σακαράκα θὰ φορέση.

Ὅφειλε νὰ δράση
καθεὶς πρὶν γέραση,
κι' ὡς νέος ἱππότης
κι' ἄγνός στρατιώτης
νὰ βάλῃ σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῇ.

Πρέπει γιὰ τὴν πατρίδα
ν' ἀπλώνῃς τὴν ἀρίδα,
στρατόπεδά σου νάσαι τῶν Ἀθηνῶν ἢ ρούγαις
κι' οἱ τόσοι καφενέδες,
καὶ ξενόιστος μαδῶντας τῆς Νίκης τῆς φτερούγαις
νὰ σκούζῃς ἀμανέδες.

Νὰ φλέγῃς μὲ τὸ μάτι βατράχους θερμοαίμους,
νὰ λὲς μαχῶν συμβάντα,
καὶ νὰ φροντίζῃς πάντα
νὰ βγῇς ἀπαλλαγέντας καὶ στοὺς ψευτοπολέμους.

Ὅσο κι' ἂν πῆς καὶ τοῦτοι
κι' ἂν δὲν βρωμοῦν μπαροῦτι,
μὰ πάντα σὲ κουράζουν
καὶ σὲ ξεποδαρίζουν.

Εἶναι μπελᾶς καὶ κόπος χειμῶνα καλοκαίρι
χωρὶς κανένα λόγο νὰ τρέχῃς μὲ τὰ σκέρι,
νὰ πέρνῃς τὰ λαγκάδια καὶ τὰ βουνὰ παγάνια
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια καὶ μὲ τὴν πρώτη διάνια.

Ν' ἀφίνης τὰ ραχάτια
καὶ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια,
ν' ἀφίνης τὴν Ἀθήνα, κι' ἄνευ τινός σκοποῦ
νὰ τρέχῃς 'στὴν Τανάγρα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

Τὴν πίστι νὰ σοῦ βγάλουν περιστροφὰ καὶ γύροι,
'μέρα καὶ νύκτα νάσαι μὲς 'στὸ παληοσαντρί,
νὰ σ' ἀλαλιάζῃ κρύο καὶ ζέστη φλογερά,
ν' ἀγκομαχᾷς ἀδίκως μὲ τὰ σφαῖρα πυρὰ,
νὰ σοῦ χαλοῦν τὸ κέφι, νὰ σοῦ χαλοῦν τὰ γούστα,
νὰ σὲ τραβοῦν 'στοὺς κάμπους ἀγρίας ἐρημίας,
καὶ νὰ κυττάζῃς γύρω καὶ νὰ μὴ βλέπῃς φούστα,
μῆτε ν' ἀκούς τακοῦνι σκορδόπιστης καμμιᾶς.

Νὰ μαρτυρῇς, νὰ ρέβῃς,
νὰ βγάλῃς ρόλους, κάλους,
κι' ὕστερα μὲς 'στοὺς μπάλους
μὲ ζύρι νὰ χορεύῃς.

Νὰ ληρώνῃς ἐν εἰρήνῃ, καὶ σώνει καὶ καλὰ
μεραρχιῶν νὰ θέλῃς τριχοῦδετα γυμνάσια,
χωρὶς Ἐτέμ νὰ βλέπῃς καὶ φέσι Τουρκαλά
γιὰ νὰ γυμνάζουν θάρρος τὰ στήθη σου τὰ λάσια.

Φεῦγε τὸν ψευτοπόλεμον καὶ τρῶγε πίν' εὐδαίμων,
τῶν ποδαριῶν σου τὴν ἀλκὴν σὲ τοῦτον μὴ τὴν χάνῃς,

γιατὶ σὰν τύχῃς σὲ καπνοὺς ἀληθινῶν πολέμων
χωρὶς ποδάρια δυνατὰ τί διάβολο θὰ κάνῃς;

Μὲς 'στὴν Ἀθήνα κούρνιζε γιὰ νὰ φωνάζῃς βάρδα
καὶ νίκης νὰ φαντάζεσαι τροπαιοφόρα πλιάτσικα,
κτύπα τῆς μπάλαις, ποῦ κυλοῦν ἀπάνω 'στὰ μπιλιάρια,
μὰ μὴν ξεχνᾷς καμμιὰ φορὰ νὰ παίζῃς καὶ τὴν μπάτσι,
κι' ἂς τρέχῃ 'στὰ γυμνάσια τὸ κάθε μπαρμπατσόνι,
ἐποῦ δὲν ἔχει βουλευτὴ καὶ μπάριμπα 'στὴν Κορώνη.

Μὴν ἀκούῃς σαχλαμάrais,
τὸν ζυγὸν μὴν ὑποφέρῃς,
πειθαρχίais κι' ἄrais μάρrais
γράφῃς τῆς ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.

Τί τὴν ἔχεις τέτοια σπάθα κρεμασμένη 'στὸ πλευρό;
σὲ πατοῦνε κατὰ λάθος; ἄλλαξέ τους τὸ σταυρό.
'Στῆς παράταις καὶ 'στῆς φέσταις νὰ σὲ πιάνῃ τὸ μπουρί,
ἄνω κάτω νὰ τοὺς φέρνῃς,
καὶ καθβάλα 'στὸν ντουρῇ σου
σθάρνα τὸν ντουνιά νὰ πέρνῃς,
καὶ νὰ σκιάζῃς μὲ φωνάrais προσταγμάτων πομπωδῶν
καὶ 'στὸ διάβα σου νὰ πέφτουν οἱ διαβάταις πρηνηδόν.

Νὰ σπιθοβολοῦν τὰ μάτια,
νὰ χιλιμιντριζοῦν τὰ τῖα,
νὰ θαμπώνουν ἢ σπαλέταις,
ν' ἀνεμίζουν τὰ φτερά,
καὶ ταμποῦρλα καὶ τρουμπέταις
καὶ κανόνια βροντερά,
καὶ βοή καὶ κλαπαδόρα καὶ κλαρίνο καὶ γρὰν κάσσα,
κι' ἔτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, τύρτε κόψετε τὰ πράσσα.

Νὰ σὲ λὲν Βιλλαρδουίνο τῶν συρμῶν ἢ Μπουμπουλίνα,
νὰ μαραίνῃς μὲ τὸ πάσο τῆς ἀμυδαλογελάστραις,
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ τῶν ἀτίων ἢ καθβαλίναις
νὰ κοπρίζουν περιβόλια καὶ γαρύφαλα 'στῆς γλάστραις.

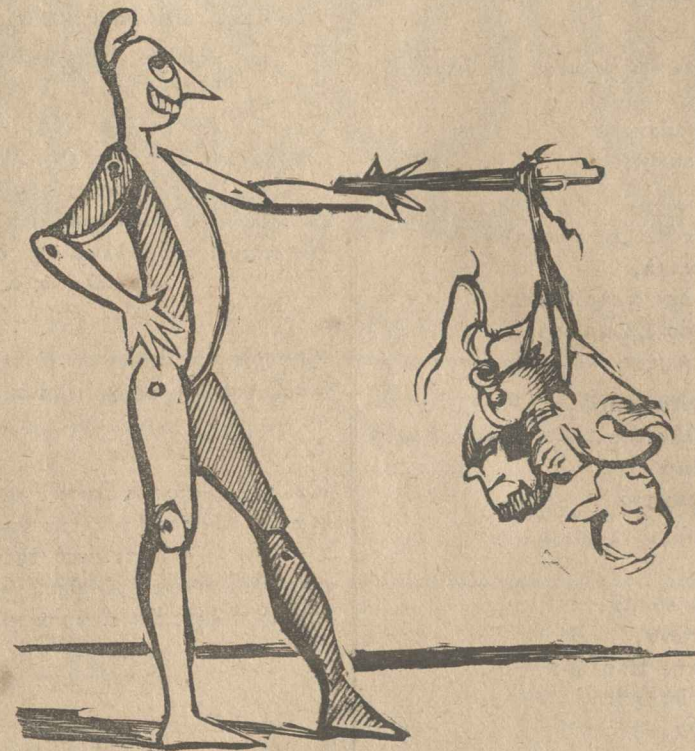
Πάντα δυσανεστημένος 'μέρα νύκτα νὰ γογγύζῃς,
καὶ νὰ λὲς πῶς ἀδικεῖσαι
κι' ὅπου σὺ πρεπε δὲν εἶσαι,
καὶ σὰν βλέπῃς 'μπρός σου νύφαις νὰ τῆς ὑπερφαλαγγίζῃς.

Κάθε κληρωτὸς ὀφείλει, πρὶν ἀνάψῃ καὶ κορώσῃ,
πρὶν τὸν φέρουν 'στὰ πεδία τῶν μαχῶν οἱ Κολονέλοι,
τοῦ στρατῶνος τὴν θητεῖαν ἀκριβῶς νὰ συμπληρώσῃ
ὡς ἐγκρίτων γαλονάδων ὀρδινάντζα καὶ κοπέλι.

Κι' ὡς τοιοῦτος ν' ἀσχολῇται 'στοῦ σπητιοῦ τῆς ἀγγαρίαις
καὶ νὰ κάνῃ κάθε 'μέρα τακτικαῖς ὁδοιπορίαις
ἀπὸ τοῦτο 'στὸ παζάρι
καὶ μὲ ψώνια νὰ ποζάρῃ.

Κι' ἂν σὲ κάνουν πυροσβέστη,
πρέπ' ἢ τρουμπὰ σου νὰ σβύνῃ
καὶ 'στὸ κρύο καὶ 'στὴ ζέστη
τῆς κουζίνας τὸ γιαικίλι.

Ὅταν τύχῃ ν' ἀναλάβῃς ἐπικίνδυνον καθήκον,
ἦγουν νὰ καταδιώξῃς μεραρχίας φυγοδίκων,

Νὰ κι' εἰκόνες μαγικαὶ
τοῦ ξυλένιου τενεκέ.
Μὲς 'σὲ τοῦτα τὰ κεφάλια ψάξετε παρακαλῶ
νὰ μοῦ βρῇτε τὸ μισαλό.

Μὴ θάρρῃς ἀνὰ τὸν ὕψιλον κανένα,
κι' ἐρυθρὸς σὰν ταραμάς
τάρματά σου νὰ κρεμᾷς
δίπλα σ' ἄρματα προγόνων, ποῦ σκουριάζουν κρεμασμένα.

Μὲ λυγίσματα καὶ νάζια
'στὸ Παλάτι μὴ χάρα
νὰ πηγαίνῃς τὴν γαλάζια
καὶ ν' ἀλλάζῃς τὴν φρουρά.

Μὴ σὲ πτελλοῦν 'στὴν Εὐρώπῃ τὰ σχολεῖα τῆς νὰ 'δῃς
χάριν πείρας καὶ σπουδῆς,
καὶ τῶν Φράγκων οἱ Στρατάρχαι νὰ σοῦ φαίνωνται ψοφήμια,
καὶ νὰ ληθῇς καθὼς καὶ πρῶτα
μέσα 'στῶν Ρωμῶν τὰ χνώτα,
καὶ σφοδρὸς καὶ μορφωμένος νὰ γυρνᾷς τὰ καλντερίμια.

Λίγε τὸν Ζουμπέρ Ζαγάρι, τὸν Οὐάιτ κουτεντέ,
καὶ τὸν Μπουλλερ πρωτοβλάκα,
καὶ σερκάζων ἀμειλίκτως σὰν ἀσίκης αἰντε ντὲ
στρίβε τὴν πυκνὴ μουστάκα.

Μὴ θάρρῃς ἀνὰ τὸν ὕψιλον κανένα,
κι' ἐρυθρὸς σὰν ταραμάς
τάρματά σου νὰ κρεμᾷς
δίπλα σ' ἄρματα προγόνων, ποῦ σκουριάζουν κρεμασμένα.

Μὲ λυγίσματα καὶ νάζια
'στὸ Παλάτι μὴ χάρα
νὰ πηγαίνῃς τὴν γαλάζια
καὶ ν' ἀλλάζῃς τὴν φρουρά.

Σήκωσεν νὰ κυματίσῃ
κι' ὁ καθεὶς νὰ σταματήσῃ,
κι' ὅλων πέρνε τὸν ἄερα
μὲ τὴν γαλανὴ παντιέρα.

Εἰς τὸ διάβα τῆς νὰ σκύβῃς
καὶ ταῦτα νὰ κατεβάλλῃς,
'στοὺς πολέμους νὰ τὴν κρύβῃς,
'στὴν εἰρήνῃ νὰ τὴν βγάδῃς.

ἀς σκιάς τὰς ἀράτους φεσφορών πολεμίων
 νὰ ξιφίζης ἀπηνῶς,
 καὶ νὰ ρίχνεσαι ξιφήρης ὅτῃς πατρίδος τὸ Ταμεῖον
 κάθε τέλος τοῦ μηνός.

Καὶ σὰν πέρνης τὸν μισθό σου τότε νὰ βροντᾷς σὰν Ἄρης
 μὲ σπιθόβολη ματιά,
 καὶ τὴν σπάθα νὰ φοράρης
 καὶ νὰ κόβῃς τὰ χαρτιά.

Καὶ νὰ κόβῃς τὴν πασέτα, καὶ νὰ παίζῃς τὴν ρολίνα,
 ἄχ! ψυχὴ μου Καρολίνα,
 πότε τρίτος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρόνομαι,
 καὶ χωρὶς λεπτὸ ὅτῃν τσέπη πάντα ξημερόνομαι.

Μαῦρ' εἶναι νύκτα ὅτ' ἀ βουνά,
 καὶ ἄν εἶναι τί σὲ μέλει;
 ἐδῶ τὰ πάντα φωτεινὰ
 καὶ ἀπλόνουν πάλι τραχανᾶ
 βαρβάτοι Κολονέλοι.

Μὴν τρέχῃς καὶ μὴν ὁμιλῇς
 μονάχα ὅτ' ὁ στρατῶνα,
 μὰ καὶ ὅτ' ὁ βῆμα τῆς Βουλῆς
 δεῖχνε τὸ λούσο τῆς στολῆς
 καὶ τὴν χρυσὴ κορῶνα.

Τίς λόγος ἀντηχεῖ φρικτός
 καὶ ποῖα σαχλοκουθέντα,
 πῶς δὲν θὰ γίνεταί ἐκτός
 κάθε σπαθῆτος τραντακτός
 καὶ μὲς ὅτ' ἀ Παρλαμέντα;

Βαρῶατε ὅτ' ὁ Βουλὴ νὰ ἔμπῳ
 νὰ κάνω πατατράκα,
 φέρτε μου δάφναις ν' ἀκουμπῳ
 ὅτ' ὁ ρητορεία Μιραμπῳ,
 Μόλτκε ὅτ' ὁ σακαράκα.

Προχώρει γαῦρος καὶ βαρὺς
 ὅτ' ὁ βουλευτῶν τὴν σάλα,
 καὶ σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς
 μιὰ μὲ τὴν γλῶσσα νὰ βαρῇς,
 μιὰ μὲ τὴν καψοπάλα.

Βαρειὰ βαρειὰ βουίξ' ἡ γῆ,
 καὶ μέσα ὅτ' ἀ σαλόνια
 σκοπὸ σου νᾶχῃς τὴ φυγὴ
 καὶ ἐλπίδα σου καὶ συλλογὴ
 προβιδασμῶν γαλόνια.

Φυγοστρατείας κληρωτῶν
 ν' ἀκούῃς οὐκ ὀλίγων,
 καὶ ὅλων φευγόντων τὸν Στρατὸν
 νὰ μείνουν μόνον δι' αὐτὸν
 στελέχ' ὅτ' ὁ υποστρατήγων.

Ἐγείρου, μήτηρ πότνια, πατρίς μου μὴν κοιμοῦ,
 τοιοῦτος ὁ λιτότατος ὁργανισμὸς ἐμοῦ.
 Ἰδοὺ ποῦ σὰς τὸν ἔγραψαμε καὶ ὀρθὰ κοφτὰ τὸν εἶπαμε,
 καὶ τώρα βγάλε, Περικλῆ, τὴν σκούφια σου καὶ κτύπα με.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν δρὸ τρεῖς σκουφιαῖς ὡς ἀμοιβὴν τοῦ
 περίτρυμμα τῆς ἀγορᾶς καὶ κάθαγμα τοῦ τόπου.

Γριφῶν καὶ αἰνιγμάτων λύσεις, ποῦ δὲ κάνουν ν' ἀπορῆδης.

Παιδιά, γυναῖκα, πεθερά, καὶ ἡ μούρη μου ἐπίσης,
 κρατοῦντες τὰ αἰνίγματα καὶ μ' ὄψεις ἐμπνευσμένας
 σ' ἓναν σοφᾶ καθίσαμε,
 καὶ ζύνοντες τὴν κεφαλὴν γιὰ νὰ βροῦμε τὰς λύσεις
 τὴν πιτυρίδα βγάλαμε τῆς κούτρας μας καθένας,
 καὶ τέλος πιά τὰ... λύσαμε.

Ὁ γυιὸς μου βρῆκε τὸν Εὐταξία, τὸν Καρχαπόνον ἢ πεθερᾶ
 ἢ σύζυγός μου εὗρηκ' ἐμένα καὶ ἐγὼ μὲ δαύτην τὸν...

Καὶ τέλος πάντες ἔλυσαν τὰ πάντα, μὰ κανένας
 γιὰ νὰ σοῦ στείλουν τὴν δραχμὴν δὲν βρῆκε μὲς ὅτῃν
 μήτε μισὸ τσεντέσιμο,
 ποῦ ὀύμωσα καὶ ἐφώναξα ἔχων ἐκτός τὰς φρένας:
 «ἐσεῖς, μωρὲ, δὲν εἴσαστε γιὰ λύσιμο, καὶ πρέπει
 νὰ κάνετε γιὰ δέσιμο.»

Κι' ἀφοῦ δὲν ἔχομε δραχμὴν, σὺ χρεωστεῖς καὶ ὀφείλεις
 ἓνα βραβεῖον καὶ σ' ἐμᾶς τοῦλάχιστον νὰ στείλῃς.

Κι' ἀπ' τὰ λάφυρα ποῦ δίνεις καὶ τὰ δῶρα καὶ τὰ σκῦλα,
 ἂν ὁ Γκιουλ τεκνοποιήσῃ νὰ μᾶς στείλῃς μία... σκῦλα.
 Εἰ δ' ὡς νησῶν φιλεῖς
 Λάσκαρης ὁ Νικολῆς.

Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν τὰ Καταστήματα τῆς Παλιγγενεσίας
 βγάζουν εἰς τεῦχος σπάνιον ἐκδόσεως πλουσίας
 διάφορα ποιήματα καὶ παλαιὰ καὶ νέα
 τοῦ προσφιλούς λογίου μας Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη,
 εἰς ἐμπνευσιν, εἰς λυρισμὸν καὶ εἰς αἰσθημα γενναῖα,
 ποῦ τοὺς ἀξίζει τῶν Μουσῶν τὸ ζηλευτὸ στεφάνι.

Ἡ Παρασκευοπούλου, μὴ καλλιτέχνις πρώτη,
 ὅπου καὶ ξένος κόσμος τὴν κατεχειροκροτεῖ
 μέσα ὅτ' ὁ Βουκουρέστι καὶ εἰς ἄλλα μέρη ξένα
 καὶ τώρα μὲ στεφάνια μᾶς ἤλθε ζήλευμένα,
 ἄρχισε παραστάσεις εἰς τὸ Βαριετὲ
 καὶ πάει καὶ ὅσος κόσμος δὲν πῆγαινε ποτέ.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου, τεῦχος πρώτης,
 ποῦ ὅτ' ἀς σελίδας του σφριγᾷ καὶ σφύζ' ἡ λογιότης,
 ἄρθρα, πεζὰ, ποιήματα, καὶ εἰκόνων ποικιλία,
 καὶ πρόσωπα διαπρεπῆ πολλῶν ἐξοχοτήτων,
 τὸ κάνουν πρῶτον ἀληθῶς ὅτ' ἀ πρῶτα τὰ βιβλία
 καὶ κόσμον βιβλιοθηκῶν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτων,
 ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.